

FERAL SAZNAJE: NA STOLU DRŽAVNOG ODVJETNIKA BAJIĆA NALAZI SE OPŠIRAN ISKAZ O ZLOČINIMA KOJI SE PRIPISUJU BRANIMIRU GLAVAŠU

Pripadnik nekadašnje Branimirove osječke bojne (BOB), koju je osnovao i kojom je zapovijedao Branimir Glavaš ovih je dana dao opširan iskaz Državnom odvjetništvu u kojem teško tereti Glavaša za ispitivanja, mučenja i likvidaciju više desetaka civila. Opisi puni potankosti i konkretnih događaja, razjašnjavaju i ubojstvo dvojice civila – Đorđa Petrovića i Čedomira Vučkovića, koji su nakon batinjanja, a prije likvidacije, bili prisiljavani piti kiselinu iz akumulatora u garažama u kojima su bili zatočeni i ispitivani. Obojica su likvidirana, a njihova imena spomenuta su među poginulim osječkim civilima u knjizi 160. osječke brigade

Nakon ispitivanja u garažama, u dvorištu zgrade sadašnje osječke Županije, u Županijskoj ulici, premlaćeni i polumrtvi, zatočenici su ukrcavani u hladnjaču *zastava iveco*, novosadskih registracijskih oznaka i odvoženi prema Dravi. Jednom prigodom iz hladnjače je ispaao polumrtvi čovjek, što je izazvalo Glavešev bijes, tvrdi svjedok događaja. No, Glavaš se smirio kad je sljedećeg jutra taj čovjek pronađen mrtav na osječkom Aninom groblju

U rujnu 1991., *Slobodni je tjednik* objavio opsežan tekst o “atentatu” na Branimira Glavaša u kojem se kao atentator spominje izvjesni Đorđe Petrović. Ubijeni atentator, čiju je sliku *ST* objavio, međutim, gojazni je čovjek u šezdesetim godinama i njegovo tijelo ni na koji način ne liči na “diverzantskog zločinca”, koji je, kako je tvrdio novinar, preskočio ogradu “došavši naposljetku samo tridesetak metara od svoga neprijepornog cilja – Branimira Glavaša”. Autor tog teksta priznao je *Feralu* da nikada nije prisustvovao događaju, već da je sve napisao na temelju priče koju je čuo

Drugi punkt u kojemu su ispitivani civili, tvrdi svjedok i sudionik događaja u kojima su likvidirani osječki civili, nalazio se u Dubrovačkoj ulici u Osijeku. Ondje su prije likvidacije, među ostalima ispitivani poznati osječki onkolog Milutin Kutlić, direktor PTT-a Branko Lovrić, grafički radnik Bogdan Počuča... Jedna od osoba koja je također privedena u Dubrovačku ulicu je i Radoslav Ratković. I on je odveden na obalu Drave, pucano mu je u glavu, ali je nakon što je gurnut u rijeku isplivao. Svoj iskaz dao je hrvatskoj policiji još 1991. godine

Sva privođenja i ispitivanja civila uslijedila su nakon usmenih zapovjedi Branimira Glavaša, tadašnjeg sekretara u Sekretarijatu za narodnu obranu Općine Osijek, tvrdi bivši pripadnik Branimirove osječke bojne (BOB). Ispitivanje je obavljalo nekoliko pripadnika BOB-a, postrojbe koja je nastala iz jedinice pričuvnog sastava MUP-a pri Sekretarijatu za narodnu obranu, a koja je formirana 15. siječnja 1991. Okosnicu te postrojbe sačinjavalo je 57 najodanijih Glavaševih ljudi, čija su imena objavljena u monografiji “160. osječka brigada”

Jedan od dvojice zatočenih u garaži, sredovječni čovjek u bijeloj, uspio je nakako izaći ali je dočekan hicima. Pucala su najmanje dvojica stražara i čovjek je ubrzo pogođen. Čuvši pucnjeve, druga zatočena osoba u garaži, od straha se nije ni pomakla.

- Tada se pojavio Glavaš – priča očevidac događaja koji je opširan iskaz o tome dao Državnom odvjetništvu u Zagrebu. – Naredio je da se druga osoba iz garaže smjesta likvidira. “Odmah likvidirati i onog drugog”, baš tako je rekao – tvrdi očevidac

Drago Hedl

Dvije od nekoliko garaža smještenih u neposrednoj blizini Sekretarijata za narodnu obranu, u dvorišnom dijelu sadašnje županijske uprave, u Županijskoj ulici u Osijeku (bivša Ulica Augusta Cesarca), tokom 1991. i 1992. služile su kao improvizirani zatvor u kojeg su dovođeni srpski civili. U tim garažama, koje su inače služile za smještaj voznog parka tadašnje općine Osijek, obavljanja su ispitivanja uz primjenu brutalne fizičke sile, a najmanje dvojica zatvorenika – **Đorđe Petrović** i **Čedomir Vučković** bili su prisiljavani piti tekućinu iz akumulatora koji su se ondje nalazili. Ispitivanju u garažama u osječkoj Županijskoj ulici bilo je podvrgnuto nekoliko desetaka ljudi, a kad bi njihovi isljednici završili posao trpali bi ih u hladnjaču mesne industrije jedne novosadske tvrtke i odvozili. Neki od ispitanika već su bili mrtvi, drugi još poluživi, s teškim ozljedama od premlaćivanja. Spomenutom hladnjačom s novosadskim registracijama, odvoženi su prema Dravi i likvidirani. Tijela nekih kasnije je izbacila rijeka, neki nikada nisu pronađeni, a jedna osoba preživjela je pokušaj likvidacije.

ODVOĐENJA NA DRAVU

Sva privođenja i ispitivanja civila uslijedila su nakon usmenih zapovjedi **Branimira Glavaša**, tadašnjeg sekretara u Sekretarijatu za narodnu obranu Općine Osijek. Posao je obavljalo nekoliko pripadnika BOB-a – Branimirove osječke bojne, postrojbe koja je nastala iz jedinice pričuvnog sastava MUP-a pri Sekretarijatu za narodnu obranu, a koja je formirana 15. siječnja 1991. Ta postrojba poznata je i kao Prištapska četa, a sačinjavali su je najodaniji **Glavaševi** ljudi, čija su imena objavljena u monografiji “160. osječka brigada”, u posebnom okviru naslovljenom “57 prvookupljenih oko **Glavaša**”. Drugi punkt za ispitivanje srpskih civila u Osijeku nalazio se nekoliko stotina metara dalje, u Dubrovačkoj ulici 30. I odande su nakon ispitivanja ljudi odvođeni prema Dravi i likvidirani.

Opširan iskaz o tim događajima prošle je srijede, 6. srpnja, zaprimljen u Državnom odvjetništvu u Zagrebu. Iznio ga je neposredni sudionik tih događaja, bivši pripadnik Branimirove osječke bojne, koji je mučen grižnjom savjesti i željom da se rasvijetle sva do danas nerazjašnjena ubojstva osječkih civila, o svemu odlučio dati iskaz. Iako se u ubojstvima osječkih civila već dugo mnogo toga zna, iako su *Feral*, a kasnije i neke druge novine o tome pisali, ovo je prvi put da se javio i svjedok, neposredni sudionik tih događanja.

Njegov iskaz teško tereti **Branimira Glavaša**, koji je u to vrijeme, ratne 1991., obavljao dužnost sekretara Sekretarijata za narodnu obranu, a kasnije i zapovjednika obrane Osijeka. Svjedok jasno i eksplicitno tvrdi da je **Glavaš** ne samo znao za privođenja, već da ih je i osobno naređivao, te da se bez njegova znanja ništa nije radilo.

- Nalazio sam se, s još nekoliko stražara u neposrednoj blizini garaža u koje su dovođeni civili. Rečeno nam je da se radi o četnicima, opasnim i naoružanim ljudima koji su radili na rušenju suvereniteta Republike Hrvatske. Također, rečeno nam je da

na svaki mogući pokušaj bijega otvorimo vatru, tvrdi svjedok tih događaja, tadašnji pripadnik Branimirove osječke bojne.

GLAVAŠEVA NAREDBA

Njegov iskaz pun je potankosti, a naročito detaljno opisuje događaj kada su u jednu od garaža dovedena dvojica civila, već spomenuti **Đorđe Petrović** i **Čedomir Vučković**.

- Ispitivali su ih cijeli dan – tvrdi očevidac događaja. U garažu bi, s navučenim potkapama preko glave i bejzbol palicama ulazila po dvojica pripadnika Branimirove osječke bojne. Čuli su se tupi udarci, a potom jauci. Nakon nekog vremena dvojica ispitivača bi odlazila prema **Glavaševu** uredu, te se ponovno vraćala u garažu. Trajalo je to cijeli dan. Jedan od **Glavaševih** prozora, na kojem su bile rešetke i koji je bio stalno otvoren, gledao je ravno na garaže. Pred kraj ispitivanja čuo sam kako su osobe zatočene u garažama tjerane da piju tekućinu iz akumulatora. Čuo sam strašne krikove.

Tog ljetnog osječkog dana, kad se već počeo spuštati sumrak, izmučen od boli, jedan od dvojice zatočenih u garaži, pokušao je potražiti spas. Čuli su se tupi udarci s unutrašnje strane garaže, a potom i škripa vrata. Jedan od zatočenih, sredovječni čovjek u bijeloj košulji kratkih rukava, koji ni po čemu nije ličio na “opasnog četnika”, izašavši iz garaže, dočekan je hicima. Pucala su najmanje dvojica stražara i čovjek je ubrzo pokošen. U dvorištu današnje upravne zgrade Županije nastala je strka. Čuvši pucnjeve, druga zatočena osoba u garaži, od straha se nije ni pomakla.

- Tada se pojavio **Glavaš** – priča očevidac događaja koji je opširan iskaz o tome dao Državnom odvjetništvu u Zagrebu. – Naredio je da se druga osoba iz garaže smjesta likvidira. “Odmah likvidirati i onog drugog”, baš tako je rekao – tvrdi očevidac. Govorilo se da je prvi ubijeni **Đorđe Petrović**, a kraj njegovog mrtvog tijela – iako je bio nenaoružan – pojavila se puška marke *thompson*. Svjedok događaja sjeća se kako je lice ubijenog bilo izgrizeno kiselinom. Druga osoba koja nije pokušala bijeg iz garaže, ubrzo nakon toga je likvidirana.

TAJNA DUBROVAČKE 30

Po tvrdnjama pripadnika nekadašnje Branimirove osječke bojne, kroz garaže u dvorištu današnje zgrade u kojoj su smještene službe Županije osječko-baranjske, prošlo je nekoliko desetaka ljudi. Svi oni ispitivani su na isti način, tvrdi očevidac i sudionik tih događaja. Neki od njih, povremeno su vođeni u zgradu nadomak garaža, u kojoj je bio **Glavašev** ured. Kako su na vratima garaža postojale manje rupe kroz koje se moglo gledati što zatočeni rade, svjedok tvrdi da ih je i sam, dok je bio na straži, na takozvanom stražarskom mjestu “Kapija 1”, povremeno znao gledati, provjeravajući što rade.

- Sve su to bili civili koje su izvodili iz njihovih domova ili koje bi pokupili na ulici, tvrdi svjedok. Iako su nam ih predstavljali ako ogrezle četnike i osobe koje rade na rušenju hrvatske države, meni tako nisu izgledali. Bili su to obični civili. Jednom prilikom doveli su i oca mog poznanika s kojim sam zajedno išao u školu. Nisam mu mogao pomoći, jer pomagati tim ljudima u to vrijeme bilo bi više nego opasno. Jednom prigodom, sjeća se pripadnik postrojbe Branimirova osječka bojna, iz hladnjače novosadskih registracija, a radilo se o vozilu marke *zastava iveco*, ispao je, na uglu Ulice Sv. Ane i Reisnerove, jedan od zatočenika u garaži koji je nakon ispitivanja bio odvožen prema Dravi. Čovjek je još bio poluživ, no kad su primijetili

da ga nema u hladnjači, nastala je uzbuna. **Glavaš** je bio strahovito ljut i prijetio je stegovnim mjerama zbog činjenice da je taj čovjek nestao i da je nekome mogao ispričati što mu se dogodilo. No, sutradan u svitanje, čovjek je pronađen mrtav na obližnjem Aninom groblju, gdje se vjerojatno pokušao sakriti i gdje je, od ozljeda nastalih premlaćivanjem, izdahnuo. Nakon toga sve se stišalo i nitko nije odgovarao, tvrdi svjedok.

U iskazu koji je zaprimljen u Državnom odvjetništvu u Zagrebu također se tvrdi da su se ispitivanja civila, koja bi završavala njihovom likvidacijom na dravskoj obali, obavljala i u jednoj privatnoj kući u osječkoj Dubrovačkoj ulici 30. Svjedok kaže da je i osobno, u nekoliko navrata bio u toj kući, te da mu je sa sigurnošću poznato što se ondje događalo. Također tvrdi da je **Glavaš** bio upoznat sa svime što se ondje zbiva i da se ništa što je činjeno nije događalo bez njegova znanja.

U svom iskazu nekadašnji pripadnik Branimirove osječke bojne, postrojbe koja je ime dobila po njenom osnivaču, **Branimiru Glavašu**, spominje još jedan punkt na koji su bili dovođeni i ispitivani civili. Radi se o bivšoj vojarni JNA, tzv. Crvenoj kasarni, smještenoj nadomak osječke Tržnice, u središtu grada. Ondje je, prema tvrdnjama svjedoka, bio smješten zatvoreni teretni kamion osječke tvrtke *Mobilia*, kojim se prevozio namještaj.

ZATOČENICI U KAMIONU

- U tom je kamionu, nakon što je vojarna oslobođena i nakon što su je preuzele naše snage, bilo zatočeno desetak osoba. Bilo je nekoliko zarobljenih vojnika, onih koji nisu pružali nikakav otpor prilikom osvajanja vojarnice, no većina u kamionu bili su civili. Najmanje tjedan dana bili su zaključani u tom vozilu, ondje su i jeli i obavljali nuždu, tvrdi svjedok koji je u vojarnu više puta dolazio zbog popravka naoružanja.

- Osobno sam vidio, kaže svjedok, kada se nakon nekoliko dana zatočeništva u "sanduku" kamiona, jedan civil nekako izvukao i sakrio pod vozilo. Stražari i vojnici su ga primijetili i počeli vikati da izađe ispod vozila, no on je to odbijao. Tada su ga ispod kamiona izrešetali.

Svjedok objašnjava da su događaji čiji je sudionik bio na njega traumatično djelovali i da je svih godina koje su od tada prošle, osjećao grižnju savjesti zbog onoga što se dogodilo i u čemu je i sam sudjelovao. No, presudno je na njega utjecala činjenica da se na ljetovanju, stjecajem okolnosti, upoznao sa suprugom jedne od žrtava koja je bila ispitivana u Dubrovačkoj ulici u Osijeku i koja je kasnije likvidirana na obali Drave.

- S tom sam ženom desetak dana doručkovao, ručao i večerao, jer smo bili u istom odmaralištu. Bila je to vrlo fina žena i ja sam se naježio saznajući da je njen suprug jedan od onih koji su prošli Dubrovačku ulicu. Tada sam odlučio da moram izaći s istinom i reći sve što znam o onome što se događalo i što sam neposredno vidio, ali u čemu sam i sâm sudjelovao.

Svjedok koji je prošlog tjedna svoj iskaz dao Državnom odvjetništvu napominje kako je spreman o svemu svjedočiti i pred sudom i kako mu je, zbog istine i pravde, stalo da se rasvijetle događaji vezani uz nestanke brojnih osječkih civila ratne 1991. i 1992. godine.

Glavi državni odvjetnik **Mladen Bajić** potvrdio je *Feralu* u srijedu 13. srpnja da je Državno odvjetništvo zaprimilo spomenuti iskaz.

OKVIR 1

IZMIŠLJENI ATENTAT NA GLAVAŠA

Početak rujna 1991. godine *Slobodni tjednik Marinka Božića* donio je tekst naslovljen “Spriječen atentat na **Glavaša**”. U tekstu se, kao “dobrovoljac za atentat na **Glavaša**”, navodi **Dorđe Petrović** iz Palače, kraj Osijeka. Novinar **Robert Pauletić**, koji je potpisao spomenuti članak, navodi kako je **Petrović** bio naoružan puškom *thompson*, te kako je preskočio ogradu i počeo se prikradati zgradi u kojoj je bio **Glavašev** ured. Tada ga je otkrila straža i likvidirala.

Na velikoj slici u *Slobodnom tjedniku*, na petoj stranici broja od 5. rujna 1991. objavljena je fotografija mrtvog “atentatora” na **Glavaša**. Slika i ono što u tekstu piše u potpunom su proturječju. Dok se u tekstu govori o “diverzantskom zločincu”, koji je, kako tvrdi novinar, preskočio ogradu “došavši naposljetku samo tridesetak metara od svoga neprijepornog cilja – **Branimira Glavaša**”, s namjerom “likvidacije Oca Slavonije”, na slici se vidi gojazni sredovječni muškarac, bliži šezdesetima nego pedesetima, u bijeloj košulji kratkih rukava.

Feral je u svibnju 2000., istražujući slučaj navodnog atentata na **Glavaša**, saznao da na *ST-ovoj* slici nije nikakav **Dorđe Petrović**, već posve druga osoba, Čedomir Vučković, 60 godišnji umirovljenik iz Osijeka.

Novinar **Robert Pauletić**, potpisnik teksta o “atentatu” na **Glavaša**, u razgovoru s *Feralovim* novinarom tada je priznao da događaju kojeg je tako vjerno opisao uopće nije prisustvovao! **Pauletić** je tekst zasnivao na priči o atentatu, koju je čuo u **Glavaševom** štabu, te na fotografiji “mrtvog četnika”, koju mu je ustupio **Alojz Krivograda**, zvani **Futy**, koji je u to vrijeme radio za agenciju SIGMA. **Krivogard** je kasnije, 1992. poginuo u zapadnoj Hercegovini.

Na osnovu iskaza svjedoka, pripadnika Branimirove osječke bojne, sada je jasno da su tom prigodom ubijena dvojica ljudi. **Čedomir Vučković** bio je onaj koji je probio vrata garaže u kojoj je bio zatočen i koji je odmah likvidiran, a **Dorđe Petrović** onaj koji je ostao u garaži i koji je likvidiran kasnije. Na **Vučkovićevom** licu bili su vidljivi tragovi koje je na koži ostavila kiselina iz akumulatora, pa je i sudac istražitelj, koji je došao obaviti uviđaj, bio zgrožen prizorom.

Zanimljivo je da se imena obojice, i **Petrovića** i **Vučkovića**, nalaze u monografiji “160. osječka brigada”, u odjeljku “Poginuli civili u Domovinskom ratu na području Općine Osijek” u kojem je navedeno nekoliko stotina ljudi. Posve je neobično kako to da se **Petrović** u monografiji Osječke brigade spominje kao civil, dok je *ST* tvrdio da je riječ o naoružanom i opasnom četničkom teroristu. Među civilima koji su navedeni u spomenutoj knjizi nalaze se i imena nekih koji su likvidirani nakon ispitivanja u Dubrovačkoj ulici!

Da se o tim ubojstvima u Osijeku znalo, te posebno da se znalo kako je “atentat” na **Glavaša** posve izmišljen, *Feralu* je u siječnju 2000. godine posvjedočio i **Petar Kljajić**, dugogodišnji bliski **Glavašev** suradnik i do kraja 1999. predsjednik Županijskog suda u Osijeku. U razgovoru za *Feral*, Kljajić je tada doslovce rekao: “Tog su čovjeka [**Petrovića**] pretukli i onako pretučenog, po njegovom [**Glavaševom**] naređenju, drugi je morao napraviti to djelo. Može li zdrav razum shvatiti da netko iz Čepina, nekakav **Petrović**, dođe u županijsko dvorište tražiti **Glavaša** da ga ubije? Policija nikada nije obradila i istražila taj slučaj. **Jezerčiću** (bivšem šefu osječke policije, op. a.) nije stalo da se istraži to ubojstvo, kako je **Petrović** poginuo i tko ga je ubio, jer bi se došlo do veze **Glavaša** i tog ubojstva.

Saznat će se tko je pretukao tog Srbina **Petrovića** i po čijem je naređenju, onako pretučen, strijeljan”.

Sada, nakon iskaza neposrednog svjedoka i sudionika tog događaja, jasno je kako se dogodila cijela stvar i da su tada ubijena dvojica ljudi, a ne samo **Đorđe Petrović**. Jasno je također i da je slika u *ST*-u, namjerno ili slučajno zamijenjena, te da na njoj nije **Petrović**, već **Čedomir Vučković**.

POD SLIKU FAKSIMILA IZ ST-a

Iskaz pripadnika Branimirove osječke bojne razotkriva laži *Slobodnog tjednika* iz 1991. – izmišljeni atentator na Glavaša bio je običan zatočeni civil

okvir 2

ISPITIVANJA, NESTANCI, LIKVIDACIJE

Da su se iza svakodnevnih bombardiranja opkoljenog Osijeka i grčevitog otpora hrvatskih vojnika, u Osijeku 1991. i 1992. događale i mračne stvari, koje s obranom grada nisu imale nikakve veze, poznato je već odavno. U Osijeku je u tom razdoblju likvidirano oko stotinu civila, mahom srpske nacionalnosti. *Feral* je u više navrata pisao o tim zbivanjima, a najopširniji tekst u kojem su nabrojana imena desetak osoba, s konkretnim podacima kako su i gdje ubijene, objavljen je u srpnju 2003. Iako je tekst bio činjenično utemeljen s nizom provjerenih informacija, nije učinjeno ništa da se navedeni slučajevi istraže.

Da podsjetimo, riječ je bila o ubojstvu uglednog onkologa Kliničke bolnice Osijek, **dr. Milutina Kutlića**, koji je odveden iz svoje kuće u Mrežničkoj ulici 7, u Osijeku, prosinca 1991. Susjedi su vidjeli kako su oko 16 sati po **Kutlića** došla dvojica vojnika u maskirnim uniformama, *yugom* bez registracijskih oznaka, s razbijenim vjetrobranom. **Kutlić** je sutradan pronađen u Dravi, u predjelu restorana Bastion, zajedno s još jednim tijelom koje ni do danas nije identificirano. Na mjestu ubojstva, uz tragove krvi, policija je pronašla i 12 čahura kalibra 5,6 i dvije čahure kalibra 7,65 mm. Na **Kutlićevom** tijelu, kao i na posmrtnim ostacima druge osobe, pronađene u Dravi istog dana, bila je vidljiva prostrijelna rana na glavi, te tragovi samoljepive smeđe trake, široke 55 mm. Žrtvama su bile vezane ruke, a trakom zalijepljena usta. Na isti način ubijen je i **Bogdan Počuća**, grafičar nekadašnje osječke *Štampe*, koji je odveden iz kuće svog brata **Janka**, u Villsonovoj ulici 19. Susjedi su vidjeli kako su po njega, 29. prosinca 1991. oko 13 sati, automobilom marke *škoda*, bez registracijskih oznaka došle osobe u maskirnim uniformama. Njegov leš pronađen je nekoliko dana kasnije, u Dravi, s rupom od metka na glavi, vezanih ruku.

Branko Lovrić, direktor radne zajednice osječčkog PTT-a, odveden je iz svoje kuće u Sisačkoj ulici 11, 25. studenoga 1991. Svjedokinja, koja je u kući živjela kao podstanarka, vidjela je dva uniformirana muškarca i jednu u ženu, plavušu, kako zvone na **Lovrićeva** vrata. Pozvali su ga na informativni razgovor, rekavši mu kako će ga za pola sata vratiti kući, no od tada mu se gubi svaki trag. Na zadnje sjedalo sivog *BMW* metalika, bez registracijskih oznaka, s **Lovrićem** su sjela dvojica muškaraca, dok je žena vozila. **Lovrićevi** posmrtni ostaci nikada nisu pronađeni. *Feral* je u listopadu 2003. objavio dramatičnu ispovijest **Radoslava Ratkovića**, zaposlenika Kliničke bolnice Osijek, jedinog preživjelog među desetak osoba koje su, poput **Kutlića**, **Lovrića** i **Počučića**, likvidirane na istovjetan način, nakon ispitivanja u

Dubrovačkoj ulici u Osijeku. Deset godina kasnije, **Ratković** je svoj iskaz dao hrvatskoj policiji, koja je 2001. obavljala istragu o brojnim ubojstvima osječkih civila. Njegovo svjedočenje snimljeno je na videovrpcu.

Ratković, koji danas živi u jednom vojvođanskom selu, potanko je opisao što mu se sve događalo i kako mu je pucao u glavu prije nego što je gurnut u Dravu, te kako je ipak isplivao i spasio se. Iako je imao vrlo jasne spoznaje tko je u njega pucao i iako je to rekao u policijskoj istrazi 2001., ništa se nije dogodilo.

Na nerazjašnjena osječka ubojstva iz tog vremena upozorio je i **Vjencislav Bill**, također pripadnik Prištapske čete, kako je kasnije službeno nazvana Branimirova osječka bojna. **Bill** je o svojim saznanjima, u kojima spominje ubojstva ne samo Srba već i hrvatskih branitelja spominjao i konkretna imena poput **Tihomira Medugorca**, **Mate Šabića**, **Mile Stanara**, te **Duška** i **Dragana Bekića**, te navodio i na trag njihovih egzekutora, a o svemu je napisao i opširnu predstavku, koju je uputio na najviše državne adrese. Iako je o svojim saznanjima poslije i javno govorio, nikakva istraga nije bila pokrenuta.

Sada se međutim – prvi put – pojavljuje i svjedok, neposredni sudionik događaja u kojima su ubijani osječki civili.